୧୨-୯-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ "ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ମନ ଭିତରେ ରାତି-ଦିନ ବାବା-ବାବା ସ୍ମରଣ ଚାଲିଥାଉ ତେବେ ଅପାର ଖୁସି ରହିବ, ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ବାବା ଆମକୁ କୁବେର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନେଷ୍ଟଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସଚ୍ଚୋଟ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ଶୁଣାଅ ?

ଉତ୍ତର:- ଅନେଷ୍ଟ ଫୁଲ ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କେବେ ବି ମାୟାର ବଶୀଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ମାୟାର ଖିଟପିଟରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ସଚ୍ଚୋଟ ସନ୍ତାନମାନେ ଶେଷରେ ଆସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥାଆନ୍ତି, ନିଜର ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅବଗୁଣକୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବଭଗବାନୁବାଚ ସିଏ ହେଲେ ଆତ୍ମିକ ପିତା କାହିଁକି ନା ଶିବ ତ ପରମଆତ୍ମା ନା । ବାବା ତ ପ୍ରତ୍ୟହ ନୂଆ-ନୂଆ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୀତା ଶୁଣାଇଲା ବାଲା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । 'ବାବା" ଶବ୍ଦ କେବେ ବି ସେମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହି ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ଗୃହସ୍ଥମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ସେମାନେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀ, ସେମାନେ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମକୁ ହିଁ ମନେପକାଇ ଥା'ନ୍ତି । ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ କେବେ ବି ଶିବବାବା ବୋଲି କହିବେ ନାହିଁ, ଏକଥା ତୁମେ ଚାହିଁଲେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିପାରିବ । ଧରିନିଅ ବଡ-ବଡ ବିଦ୍ୱାନ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଚିନ୍ମୟାନନ୍ଦ ଆଦି ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭାବି ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲାଗାଇ ପାରିବେ । ନାଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଥିବା ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ବା ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ କେହି ବାବା ବୋଲି କହିବେ ଏହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଶୁଣାଉଥିବା ବାବା ତ ନୁହଁନ୍ତି ନା । ଶିବଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସୁପ୍ରିମ, ପରମ କାରଣ ସିଏ ପରମଧାମ ନିବାସୀ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପରମଧାମରେ ରହୁଛ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପରମଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜନ୍ମ ଦିବ୍ୟ ଅଲୌକିକ । ଏହିଭଳି ରଥରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାର ଯୁକ୍ତି ବତାଇବେ, ଏପରି ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- ମୁଁ ଯିଏ ଯେପରି ମୋତେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦିଏ ସେତେବେଳେ ହିଁ ଜାଣିପାରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ଅଥବା ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନିଜର ପିତା ବୋଲି କିପରି ମାନିବେ, ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ ନା, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ପିତା ବୋଲି କିପରି କହିବେ । କ'ଣ ଏପରି କହିବେ କି କୃଷ୍ଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା, ଆମେ ସବୁ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ । ଏହିପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ କୃଷ୍ଣ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ସମସ୍ତେ କ'ଣ କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ପାରିବେ କି । ଯଦି ସମସ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ହୋଇଯିବେ ତେବେ ତାଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ କଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ଜାଣୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁତ କେହି ବି ଜାଣିପାରିବେ । ବିଦେଶୀମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଲର୍ଡ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ନା । ଏହାର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବ ଚିତ୍ର ନାହିଁ । ଭାରତବାସୀଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପୂଜା ବହୁତ ହେଉଛି ତେଣୁ ଗୀତାରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି — କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ, ତେବେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଲର୍ଡ ବୋଲି କୁହାଯାଏ କି, ଲର୍ଡ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନା । ଲର୍ଡର ଉପାଧି ବାସ୍ତବରେ ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଉପାଧି ତ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଅନ୍ଧକାର ନଗରୀରେ..... । ଯେ କୌଣସି ପତିତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଲର୍ଡ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କେଉଁଠି ଆଜିର ଏହି ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ କେଉଁଠି ଶିବ ବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି ତାହା ପୁଣି ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଦେଉଛି । ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ ହିଁ ପିଲାମାନେ ଶୁଣିବେ, ମୋ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କେହି ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ।

କ'ଣ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ? ସେମାନେ କହି ମଧ୍ୟ ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ନିରାକାର ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏକଥା କେବେ ଶୁଣିଛ ? ବହୁତ ପାଠ-ଶାଠ ପଢିଥିବା ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନ ନୁହଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସିଏ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନବୁଝିବା କାରଣରୁ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି

ଚିତ୍ରରେ ଶିବଙ୍କୁ ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ରଖୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଯିଏକି ପ୍ରଜା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ କେବେ ପ୍ରଜା ରଚନା କରି ନଥାନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କର ତ ସନ୍ତାନ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି କାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ କିଏ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ? ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବା ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଯେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ହେବ ନା । ଏହି କଥା ତ ତୁମେ କେବେ ଶୁଣିନାହିଁ । ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଅଭିନୟ ଦରକାର ନା । ନଚେତ ଏତେ ପ୍ରଜା କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ । ଦୈହିକ ବଂଶାବଳୀ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୈହିକ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହନ୍ତି — ଆମର ସାଙ୍ଗିଆ ହେଲା ବ୍ରାହ୍ମଣ । ନାମ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଲଗା-ଅଲଗା ରହିଛି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲି ସେତେବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ନୂଆ କଥା ନା । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଋଷି-ମୁନି ସବୁ ଜାଣିନାହୁଁ ବୋଲି କହିଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରଚନାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବି ତେବେ ଜାଣିବେ । ଏହି ଦେବତାମାନେ କ'ଣ ସେଠାରେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ — ଆମେ ଏହି ରାଜ୍ୟ କିପରି ପାଇଥିଲୁ ? ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ପଦ ପାଇ ଗଲେ ପୁଣି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଦରକାର ସତଗତି ପାଇଁ । ଏମାନେ ତ ସତଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିସାରିଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକ ହିଁ ଏହାକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ବାକି ଯେଉଁ ବୁଢୀ-ବୁଢୀ ମାତାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ତ ନାହିଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଏପରି କେବେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ — ହେ ଈଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ । ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଁ ଏକାପରି ବୁଦ୍ଧି ଦେବି ତେବେ ସମସ୍ତେ ନାରାୟଣ ହୋଇଯିବେ । ତେବେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ ଜଣଙ୍କ ଉପରେ ଜଣେ ସିଂହାସନରେ ବସିବେ କି! ହଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ, ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ହେବେ ନା । ଯଦି ସମସ୍ତେ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ହାତ ଉଠାଇବେ — ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ହସ ଲାଗିବ ନା । ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି କିପରି ହେବେ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ହେବେ ନା । ନାରାୟଣ ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ, ତୃତୀୟ, ଯେପରି ଏଡ୍ୱାର୍ଡ ପ୍ରଥମ,ଦ୍ୱିତୀୟ, ତୃତୀୟ ହୋଇଥାନ୍ତି ନା । ଯଦିଓ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ନିଜେ ତ ଜାଣିପାରିବେ ନା - ମୋର ଚଳଣି ଏପରି, ମୁଁ କ'ଣ ପଦ ପାଇବି ? ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କ୍ରମାନୁସାରେ ଫୁଲ ଆଣିଥା'ନ୍ତି, କ୍ରମାନୁସାରେ ଫୁଲ ଦେଇ ମଧ୍ୟ ପାରିବେ କିନ୍ତୁ ଏପରି କରୁନାହାଁନ୍ତି । ନିରାଶ ହୋଇଯିବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଦେଖୁଛନ୍ତି କିଏ ଅଧିକ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କିଏ ଭଲ ଫୁଲ । ଶେଷରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ହିଁ ଆସିବେ ବହୁତ ପୁରୁଣା ମଧ୍ୟ ବସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନୂଆମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ନମ୍ବରୱାନ ଅନେଷ୍ଟ ଫୁଲ, ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି କଳିତକରାଳ କରିବାର ବା ଈର୍ଷା ଆଦିର ସଂସ୍କାର ନାହିଁ । ଅନେକଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ନା କିଛି ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ତ କାହାକୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଷୋହଳ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ବହୁତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଈର୍ଷା ରହିଛି । ଦୁର୍ବଳତା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି ନା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ କେଉଁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆବାଲା କ'ଣ ଜାଣିବେ । ସେମାନେ ତ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବହୁତ କମ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଗରୀବମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢାଇବା ପାଇଁ ବେହଦର ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ଆମର ପାପ କଟିଯିବ, ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବୁ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ବର୍ସା ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ତେବେ କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ରହିବେ - ୧୦୦ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ୧ ନମ୍ବର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲ, ଟିକିଏ ବି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଲ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ୨୧ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିବା କୌଣସି କମ କଥା କି! ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ କହିବେ ୨୧ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ସ୍ୱର୍ଗ ଅଛି କେଉଁଠି । କେତେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣାରେ ଅଛନ୍ତି । ବଡ-ବଡ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ସ୍ୱର୍ଗ କାହାକୁ କହୁଛନ୍ତି ? ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତୁମେ ନିଜକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି କହୁଛ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କେବଳ ଜଣେ ବାପଦାଦା ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଚାରିପାରିବ ଯେ ଏହି ଯେଉଁ ମହାବାକ୍ୟ ବା ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ମୋତେ ମନେପକାଅ — କ'ଣ ଏକଥା କୃଷ୍ଣ କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ? ତୁମେ କ'ଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ କି ? ସେମାନେ କେବେ ବି ହଁ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ସେହିଠାରେ ହିଁ ତୁମର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯିବା କଥା କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ମାତା କନ୍ୟାମାନେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ନିଜର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ତାଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଋଷିମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୁର୍ବାଷା ଋଷିଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଅହଂକାର ଥିଲା, ବହୁତ ଶିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଏହା ହେଲା ଭକ୍ତିର ରାଜ୍ୟ, ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ପାଇଁ କାହା ପାଖରେ ଶକ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ନଚେତ ତାଙ୍କୁ କହିପାରିବ ଯେ ତୁମେ ତ ଶିବାବାବାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛ । ତେବେ ଭଗବାନ ବୋଲି କାହାକୁ କୁହାଯିବ? କ'ଣ ମାଟି ଗୋଡିରେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି ? ଆଗକୁ ଗଲେ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବେ ? ଏବେ ସେମାନଙ୍କର ଭକ୍ତିରେ କେତେ ନିଶା ରହିଛି, ସମସ୍ତେ ତ ପୂଜାରୀ । ପୂଜ୍ୟ ବୋଲି କାହାକୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ବିରଳ କେହି କେହି ଜାଣିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଯିଏ, ଯେପରି — ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ବିରଳ କେହି କେହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା — ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କୁବେର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଆହ୍ଲା ଅବଲଦୀନର ଖେଳ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । ଶବ୍ଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଧନରତ୍ନ ବାହାରି ଆସୁଥିଲା, ଏହିଭଳି ଅନେକ କାହାଣୀମାନ ରହିଛି । ଖୁଦା ଦୋସ୍ତ ନାମକ ରାଜା, କ'ଣ କରୁଥିଲେ ତା' ଉପରେ ମଧ୍ୟ କାହାଣୀ ଅଛି । ସେଥିରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ପୋଲ ଥିଲା, ଯାହା ଉପର ଦେଇ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଖୁଦା ଦୋସ୍ତ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ରାଜସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ କରୁଥିଲେ, ଏସବୁ ହେଲା କାହାଣୀ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଖୁଦା ତୁମମାନଙ୍କର ସାଥୀ, ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମ ସହିତ ଖାଉଛନ୍ତି, ପିଉଛନ୍ତି, ଖେଳୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ରଥ ଗୋଟିଏ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଖେଳି ମଧ୍ୟ ପାରିବେ ନା, ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଖେଳୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି ନା — ବାବା ଏବଂ ଦାଦା । କିନ୍ତୁ କେହି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ରଥ ଉପରେ ଆସିଲେ, ତେଣୁ ସେମାନେ ପୁଣି ଘୋଡା ଗାଡିର ରଥ ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏପରି ବି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭିତରେ ଶିବବାବା ପ୍ରବେଶ କରି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି ତ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ନାଁ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ରଥ । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ପରିଚୟର ଅବଧି ବତାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକି କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନୀମାନେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା କାମ କରିବେ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ତ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାର ଅଛି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ସହିତ ସବୁ କିଛି ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ, ଏହା ଆମର ପୁରୁଣା ଶରୀର ଆମକୁ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକାର ବାସିନ୍ଦା ନୁହେଁ । ଏଠାକୁ ଆମେ କେବଳ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଆମେ ସବୁ ପରମଧାମର ବାସିନ୍ଦା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ ସେଠାକାର ନିରାକାର ବୃକ୍ଷ କିପରି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ସେଠାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ରଚନା କରାଯାଇଛି । କେତେ କୋଟି-କୋଟି ଜୀବାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ କେଉଁଠାରେ ରହୁଛନ୍ତି ? ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ । ବାକି ଏହି ତାରାମାନେ ଆତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏହି ତାରାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏ କୌଣସି ଦେବତା ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବା । ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଦେବତା ବୋଲି କହିବା କି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ତଳକୁ-ତଳକୁ ଖସିଆସିଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଲେ ନିଶ୍ଚିତ ତଳକୁ ହିଁ ଖସିବ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ କିଏ ରହିଥାନ୍ତି ? ଦେବତାମାନେ । ସେମାନେ ଏବେ କୁଆଡେ ଗଲେ — ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଦେବତାରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ହିନ୍ଦୁ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ନା । ଆଉ କାହାର ବି ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉନାହିଁ । ଏହାଙ୍କର ଧର୍ମ କାହିଁକି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି - କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିବା ସମୟରେ ପବିତ୍ର ଯୋଡି ଥିଲେ । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ନାମ ହିନ୍ଦୁ ରହିଛି । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ କୃଷ୍ଣ ସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶିବବାବା ଆସି ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ, ଶିବରାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରାଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ସିଏ ଆସି କ'ଣ କରିଥିଲେ, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଶିବ ପୁରାଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ବାସ୍ତବରେ ଶିବଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଗୀତା ହିଁ ରହିଛି, ଯାହାକି ଶିବବାବା ଶୁଣାଇଥିଲେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ନାହିଁ । ତୁମେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ହିଂସା କରୁନାହଁ । ତୁମର କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା ହେଉନାହିଁ । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଶାସ୍ତ୍ର ଗୀତା ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କିଏ ପଢିବେ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ହେଲେ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ଦେବତା କରିଦେଲେ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଗଲା ପୁଣି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବା କ'ଣ ଦରକାର । ସେଠାରେ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ଚାବି ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛି । ପୂର୍ବରୁ ତାଲା ଏକଦମ୍ ବନ୍ଦଥିଲା, ତୁମେ କିଛି ବି ବୁଝୁନଥିଲ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କାହାକୁ ବି ଈର୍ଷା କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ବାହାର କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶରୀର ସହିତ ସବୁ କିଛି ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ହିଂସା କରିବାର ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ ଅହଂକାର ରଖିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ‘ମୋର’କୁ ‘ତୋର’ରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ହୋଇ ଖୁସିର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୁର ହୁଅ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସବୁ କିଛି ତୋର କରିଦେଇଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରହିଛନ୍ତି । ମୋର କିଛି ନୁହେଁ । ସବୁ ତୋର.... ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଯାଉଛ । ଜୀବନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବା ପାଇଁ ଚାହେଁ, ଯେଉଁଠାରେ ଚିନ୍ତାନାହିଁ ସେଠାରେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ରହିଥିବ । ତେଣୁ ତୋର କହିବା ଦ୍ୱାରା, ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସିର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୂର ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମଭଳି ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଗଣିତ, ଅସରନ୍ତି, ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଭରପୁର ରହିଛି ଯାହାକି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ନଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସେବାରେ ଲଗାଇବା ଅର୍ଥ ଜମାର ଖାତାକୁ ବଢାଇବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****